

νάψη τὴν Οὐασινγκτῶνα καὶ τὸν Ἀγ. Φραγκίσκον. Τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ συγχρόνως¹ καὶ κανονικῶς ἐν πάσαις ταῖς ἀρτηρίαις.

Παρά πάνταν τὴν εὐρύτητα τοῦ ἐδάφους του, ὁ Ἀμερικανὸς στενοχωρεῖται· ἀγοράζει λοιπὸν κτήσεις ρωσικὰς, ἐποφθαλμιᾷ εἰς τὸ Μεξικόν, τὸ Καναδά, τὴν Κούβαν, ἀλλὰ περιμένει νὰ τὰ ἀρπάσῃ ἀναιμωτεῖ. Ὅπου ὁ καρπὸς εἶναι ὠριμος καὶ ἔτοιμος νὰ καταπέσῃ ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐκεῖ γρηγορεῖ καὶ ὁ Ἀμερικανός, οὐδὲν ἄλλο ποθῶν ἢ νὰ εὐρύνῃ τὴν πατρίδα του μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Παναμᾶ. Ὅποταν διατρηθῇ καὶ ὁ ἰσθμὸς, τὸ κράτος τοῦτο θὰ ἐξισωθῇ πρὸς ὀλόκληρον ἡπειρον. Ἡ δεσπόζουσα φυλὴ δὲν ἀναστέλλεται πλέον, θάττον δὲ ἡ βράδιον θὰ ἀποδείξῃ τὴν βόρειον Ἀμερικὴν πατρίδα Λευκῶν, διότι ὁ σημεῖραι μὲν ἐκλείπουσι Μαῦροι, Ἰνδιανοὶ, Σῖναι, οὐδαμῶς δὲ ὀνειὶ ὁ Ἀμερικανὸς νὰ ἀποκόπη τὰ σαπρὰ μέλη τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σώματος. Ἡ θέσις τῆς βορείου Ἀμερικῆς εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων, ὡς συνδέουσα πάντα τὰ κλίματα καὶ τὰ προϊόντα. Μετέρχεται ἅπαντα τῆς ἐμπορίας τὰ εἶδη, ὡς ἡ Ἀγγλία, ἀλλὰ δὲν ἀναγκάζεται νὰ πορίζηται ζάκχαρι καὶ ὀρύζιον ἐξ Ἰνδικῆς. Ἐν ταῖς δυτικαῖς πεδιάσι φέυεται τοσοῦτος σίτος, ὥστε ἡ Σιάχος κατέστη πρῶτος σιτοβολῶν τῆς ὑψηλίου. Τὰ ὄρη τῆς εἶναι ἀνεξάντλητος πηγὴ χρυσοῦ. Ἐν Πιτσβούργῃ ὑπάρχει ἀφθονέστατος ὁ σίδηρος, ὡς ἐν Πενσυλβανίᾳ τὸ πετρέλαιον, ἐν Μαρυλάνδῃ τὰ καπνὰ, ἐν Γεωργίᾳ ὁ βάμβαξ, ἐν Λουϊσιάνῃ τὸ σάκχαρι καὶ ἐν Καλιφορνίᾳ πᾶν εἶδος προϊόντος. Ἄλλ' ἐν τῇ θαυμαστῇ χώρᾳ ταύτῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς εὐφύας, τῆς φιλοπονίας, τοῦ θάρρους του παράγει πλοῦτον μείζονα αὐτῆς τῆς φύσεως. Ἡ βορείου Ἀμερικῆς εἶναι Ὀμοσπονδία πολιτειῶν, ἣν πρέπει νὰ εὐλαβῆται ὅλος ὁ λοιπὸς κόσμος.¹

[Abendpost].

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ G. Gérard].

Εἶνε ὄντως περίεργον, ὅτι ἀνευρίσκει τις τὸν βάρβαρον τοῦτον νόμον παρά λαοὺς ὅλους διαφορετικοῖς ὡς πρὸς τὸ κλίμα, τὴν φυλὴν καὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ ἐν οὐδεμιᾷ πρὸς ἀλλήλους σχέσει εὐρισκόμενοις.

Ἡ ἐκδίκησις δὲν εἶνε, ὡς ὑπὸ πολλῶν πιστεύεται, φυτὸν μόνον ἐπὶ τῆς νήσου Κορσικῆς φόμενον, καθόσον τοῦτο βλαστάνει ἐπὶ τε τῶν χωρῶν τῆς ἀριτῆρας Ἀφρικῆς καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κοιλάδων τοῦ Καυκάσου, παρά τε τῷ Ἀραβί ὡς καὶ παρά τῷ ὀρεινῷ Τσερκέζῳ καὶ Κιρκασίῳ.

Καθὺλός τις ἐδολοφονήθη. Ἐὰν ἀφῆκεν υἱὸν μικρᾶς ἡλικίας, τὸ πρῶτον πράγμα ὅπερ διδάσεται οὗτος παρά τῆς μητρὸς του εἶνε τὸ ὀ-

νομα τοῦ δολοφόνου. Μόλις τὸ παιδίον ἀνδρωθῇ, ἡ μήτηρ του ἐγγειρίζουσα αὐτῷ ὄπλον τι τὸν προτρέπει εἰς ἐκδίκησιν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων ὅλας Σπαρτιατικῶν. «Ἵπαγε νὰ ἐκδικήσῃς τὸν πατέρα σου».

Ἐὰν ἔχη μόνον θυγατέρα κηρύττει ὅτι οὐδόλως ἀπαιτεῖ προῖκα δι' αὐτήν, ἀλλ' ὅτι προσφέρει τὴν χεῖρα τῆς νέας, εἰς ἐκείνον ὅστις θέλει φονεύσει τὸν δολοφόνον τοῦ πατρὸς τῆς.

Παρά Κορσικανοῖς ὁ αἵμοσταγῆς χιτῶν τοῦ θύματος διατρεῖται μετὰ θρησκευτικῆς ὄντως εὐλαβείας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οὗτος ἐκτίθεται ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν τέκνων ἢ ἐν ἐλλείψει τούτων ὑπὸ τὰ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν, ὅπως ἀναζωπυρῆσαι παρ' αὐτοῖς τὸ αἴσθημα τοῦ μίσους καὶ ἐξεγείρει τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως.

Μόλις τὸ παιδίον ἐνηλικιωθῇ, παραδίδεται αὐτῷ μετὰ εἵδους τινος τελετῆς ὁ τελευταῖος χιτῶν τοῦ πατρὸς του, τοῦθ' ὅπερ καλοῦσι κληρονομίαν αἵματος. Οὐαί εἰς τὸν ἀποποιοῦμενον τὴν κληρονομίαν ταύτην, καθόσον παρευθὺς καθίσταται ἐπικατάρτος καὶ ἀτιμάζεται ἐς αἰεὶ.

Μετὰ τὸν νόμον μέλους τινος τῆς οἰκογενείας, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι συνέρχονται εἰς συνέλευσιν· ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀπ' εὐθείας κληρονομος, οὔτοι δι' ἀμοιβαίου ὄρκου, ὑποχρεοῦνται νὰ παρακολουθῶσι τὸν φονέα μέχρι τελείας αὐτοῦ ἐξοντώσεως. Ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ εὐλαβοῦς τούτου καθήκοντος, ἡ δὲ πρὸς τοῦτο θηριώδης ἐπιμονὴ χαρακτηρίζει ἰδίως τὸν ὀρεινὸν κάτοικον τοῦ Καυκάσου.

Ἔτερον χαρακτηριστικὸν λίαν ἀξιοσημείωτον ὅπερ εἶνε κοινὸν ἐν τε τῇ Ἀλγερίᾳ καὶ τῷ Καυκάσῳ, εἶνε τὸ δικαίωμα ὅπερ δίδεται εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ νὰ παρεμβαίη εἰς τὰς αἱματηρὰς ῥήξεις· συνάμα αὕτη ἔχει καὶ ἕτερον προνόμιον τοῦ νὰ σώζῃ τὸν δυστυχεῖ ἐκείνον ὅστις περιμένει ἐξ αὐτῆς τὴν σωτηρίαν του.

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἀρκεῖ μόνον νὰ ριφθῇ ἄσκεπῆς καὶ με λυτὴν κόμην πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἰσχυροτέρου, ὅπως παρευθὺς τὰ ὄπλα καταπέσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν μαχομένων.

Ὅσον διὰ τὸ προνόμιον ὅπερ ἔχει, τοῦ νὰ δύναται δηλαδὴ νὰ σώζῃ ἄνθρωπον ἐν κινδύνῳ εὐρισκόμενον, ἀρκεῖ μόνον νὰ τῷ ῥίψῃ τὸν πέπλον τῆς, ὅπως ἐπιτευχθῇ τὸ τοιοῦτον. Ὅ δὲ ἀπειλούμενος καθίσταται ἱερός, ἐὰν διωκόμενος καταφύγῃ εἰς τὸν θάλαμον γυναικὸς τινος ἢ ψαύσει τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματός τῆς.

Αἱ Καθὺλαι γυναῖκες εἰσι τόσον ὑπερήφανοι διὰ τὸ δικαίωμά των αὐτό, ὥστε πολλάκις χάριν τούτου θυσιάζουσιν ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐκδικήσεως. Διηγοῦνται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου τὴν διαγωγὴν νέας τινος χάρας παρευρεθείσης εἰς τινα ἔριδα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς καὶ τοῦ φονέως τοῦ συ-

ζύγου της. ῥιφθεις κατὰ γῆς ὁ ἔνοχος ἔμειλλε νὰ ὑποστῆ τὴν ποινήν τοῦ ἐγκλήματός του, ὅτε τῷ ἐπῆλθεν ἡ σωτήριος ἔμπνευσις τοῦ νὰ συλλάβῃ τὸν πόδα τῆς γυναικὸς φωνάζων, «Ἐπικαλοῦμαι τὴν ὑποστήριξίν σου, τὴν προστασίαν σου». Ἡ χῆρα τὸν ἐκάλυψε διὰ τοῦ πέπλου της, παρευθὺς δὲ τὰ ἐγχειρίδια κατεδιδάσθησαν ὡς ἐκ μαγείας.

Ἐκτὸς τῶν μερικῶν τούτων περιπτώσεων ὁ Καβίλος καὶ ὁ ὄρεινός κάτοικος τοῦ Καυκάσου φέρονται ἀνιλεῶς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ νόμου τοῦ αἵματος. Ὁ Καυκασιανὸς ἀναπτύσσει ἰσχυρογνωμοσύνην θηριώδη. Παρ' αὐτῷ τὸ μῖσος μεταξὺ Μουσουλμάνου καὶ Χριστιανοῦ ἔχει φοβερὰς διαστάσεις. Ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκάστου ἀδελφοῦ φρονεθέντος ὑπὸ Χριστιανοῦ, ὁ Μουσουλμάνος θέτει σημεῖόν τι, ὅπερ δὲν ἀποσπᾷ εἰμὴ μόνον ἀφοῦ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τούτου διὰ τοῦ φόνου ἐχθροῦ τινος. Πόσοι ῥῶσσοι ἐσφάγησαν ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου φανατισμοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Ὅτε δὲ αἰσθανθῆ ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐν τῷ οἰκογενειακῷ του φίλτρῳ, ὅτε ἐκ τῶν οἰκείων τού τις φανευθῆ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τότε δὴ τότε ἡ ὀργή του ὑπερχειλίζει. Καταλαμβάνεται οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ παραφροσύνης. Εἶνε ἄγριον θηρίον, τίγρις αἰμοχαρής, διψῶσα αἵματος μέχρι χορτασμοῦ.

Θ. Γ. Γ.

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ἦς δεῖγμα τῆς τροπικῆς τῶν Ἀσιανῶν γλώσσης παρατίθεμεν, κατὰ τὴν εἰς τὸ Γαλλικὸν μετάφρασιν τοῦ Περτουζιέ, τὸ ἐπόμενον τουρκικὸν ἐπιτύμβιον, ἀναγινωσκόμενον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Τούρκου ναύαρχου Κιουτσουκ-Χουσεῖν-πασσᾶ :

«Ο ΘΕΟΣ ΜΟΝΟΣ ΕΙΝΕ ΑΙΩΝΙΟΣ.

Τὸ πηδάλιον τῆς δλκάδος τῆς ψυχῆς του διευθύνθη ὑπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ Θεοῦ, τοῦ κοινοῦ ἡμῶν κυβερνήτου, πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ ἄλλου κόσμου. Τὸ πλοῖον τοῦ σώματος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ἐξόχου τὴν ἰκανότητα, διεκρίνετο ἐν τῷ Τερσ-χανέ, καθὼς ὁ φακὸς εἰς τὴν παρεῖαν νεάνιδος. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ ἄνεμος τῆς τύχης, διαρρήξας τὰ ἱστία καὶ συντρίψας τὸ πλοῖον, κατεπόντισεν αὐτὸ εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς θείας ἀγαθωσύνης. Τότε ἤκουσε τὴν ἐξῆς προσταγὴν. «Ἐπᾶνελθε πρὸς με» προσταγὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Παντοδύναμος ἀπευθύνει πρὸς πάντας, ὅσοι διήγαγον ἐδῶ κάτω βίον ἀνεπιλήπτον· καὶ διευθύνθη μετ' ἄκρας χαρᾶς πρὸς τὰς οὐρανίους σκηνάς. Διαβάτα, ἀποστομάτισον τὸν πρῶτον στίχον τοῦ Κοιρανῶν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Χουσεῖν-πασσᾶ. Μάθε δὲ προσέτι ὅτι ποιητῆς τοῦ ἐπιτυμβίου τούτου εἶνε ὁ Βασσίφ, ὅστις εὔχεται ὡς ὁ Παράδεισος νὰ ἦνε ἡ αἰωνία του κατοικία».

Τῷ 1878 ἐφρονεῦθησαν ἐν Ἰνδίας 22,881 θηρία.

ΤΙ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΕΝ ΘΩΡΗΚΤΩ

Ἐσχάτως ἐν Τουλῶν καθειλίχθη τὸ θωρηκτὸν «Ναύαρχος Duperré». Τὸ πλοῖον τούτου εἶνε τὸ μεγαλύτερον τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν πλοίων. Τὸ σκάφος αὐτοῦ ἐκόστισε 5,900,000 φράγκα, ὁ θώραξ φρ. 4,800,000 καὶ ἡ μηχανὴ (6,000 ἵππων) φρ. 2,150,000, ἤτοι φρ. 12, 858,000.

Ἐν εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν προστεθῆ ἡ δαπάνη τῶν ἱστῶν, τῶν πυροβόλων καὶ τῆς ἐν γένει ἐξαρτίσεως τοῦ πλοίου, ὁ «Ναύαρχος Duperré» θὰ κοστίσῃ περὶ τὰ 20 ἑκατομμύρια φράγκων, ἤτοι τὸ ἡμισυ τοῦ ἐτήσιου προϋπολογισμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

**Π

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΕΙΠΝΟΥ

Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθησαν αἱ ἐξ Ἀλγερίας ἐντυπώσεις γάλλου τινος περιηγητοῦ (κ. de Fontaines), ἀνδρὸς εὐφροεστάτου καὶ ὀξυνουστάτου. Ἐξ αὐτῶν ἀποσπῶμεν τὴν νοστιμιωτάτην ἱστορίαν τοῦ δειπνου μαραβούτου τινός, ἱερέως Μωαμεθανοῦ.

Ὁ Μαραβούτης οὗτος, ἀνὴρ πλουσιώτατος, ἔλαβεν εἰδῆσιν ἡμέραν τινα ὅτι ἐρχεται εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ὁ γάλλος στρατηγὸς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Καλέσας παρευθὺς τὸν μάγειρόν του τῷ εἶπε.

— Μουσταφᾶ μεγάλην τιμὴν μᾶς κάμνει ὁ στρατηγός· θέλω λοιπὸν νὰ εὖρη εἰς τὸν οἶκον τοῦ εὐλόγημένου υἱοῦ τοῦ Ἀλλάχ, φιλοξενίαν ἀξίαν τῆς τάξεώς του καὶ τῆς φήμης μου. Τοῦτο μόνον μ' ἀνησυχεῖ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν εἶνε συνειθισμένοι εἰς τὰ ξύλινα πινάκια, αὐτοὶ θέλουσιν πινάκια πολυτελῆ. Τρέξε λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν εἰς τοῦ γάλλου ἐμπόρου καὶ ἀγόρασε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται καὶ ὅ,τι ἐξοδεύσης ἐξόδευσε, καὶ κύτταξε μὴ κάμῃ συμφωνίας.

Τὴν ἡμέραν τοῦ δειπνοῦ ὁ στρατηγὸς μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἐκάθητο κατὰ γῆς ἐπὶ βαρυσίμου τάπητος· μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰσῆλθε θεράπων κομίζων τὸ πρῶτον φαγητόν.

Ὁ στρατηγὸς μόλις κατέστειλε θορυβῶδη καγχασμόν, οἱ ἀξιωματικοὶ δάκνοντες τὰ χεῖλη των κατώρθωσαν νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶσι γελῶντες. Ἄλλὰ διατί; τί εἶδον; τὸ φαγητόν περιεῖχeto ἐν ἀγγεῖῳ ἐκ λευκῆς πορκελάνης σχήματος σφαιροειδοῦς ἔχοντος μίαν καὶ μόνην λαβὴν, ἐκ τῶν ἀγγείων ἐκείνων, ἅτινα ἐν Εὐρώπῃ εἰς ἐναντίαν ὅλως χρῆσιν εἶνε προωρισμένα.

Καὶ τὸ δεύτερον φαγητόν ἦλθεν ἐν ὁμοίῳ ἀγγεῖῳ ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ τρίτον καὶ τὰ λοιπά. Ὁ Μαραβούτης βλέπων τὰ ἀγγεῖα ἐξήστραπεν ὑπὸ χαρᾶς καμαρόνων διὰ τὴν ἐκτακτὸν ταύτην πολυτέλειαν.

— Στρατηγέ, εἶπεν εἰς τὸν γάλλον, ἀπορεῖτε διὰ τὴν πολυτέλειάν μου ταύτην, ἀλλὰ διὰ νὰ